

գաւոր բողոքականների վարդապետութիւնից
պաշտպանելու համար։ Հետաքրքրական երես-
ոյթներ, որոնք սակայն, տեղ չնն բռնել մեր
պատմութեան մէջ իբրև ժողովրդի կուլտու-
րական քաղաքակրթական կեանքի վաւերա-
պահովագրութիւնից պահանջութիւն է առաջընկած է ամենաստոր նպատակն Ամեն տեսակ վէրքի համար գո-

պրեբ: Եւ տեղ չեն գտնի, քանի որ մեր պատմագրութիւնը չի դուրս գայ այն նեղ սահմաններից, որոնց մէջ մինչեւ այսօր նա փակված է մեր վանականութեան ձեռքով։ Որքան մենք յետ ենք մնացել պատմագրութեան մէջ։ Զը խօսելով այն շատ զարմանալի հանգամանքի մասին, որ մեր մէջ մինչեւ այժմ գեռ չը կայ փոքր ի շատէ օրինաւոր ընդհանուր պատմութիւն, մենք մեր սեփական պատմութեան վերաբերմամբ էլ գեռ երեխաներ ենք։ Որքան մենք հեռու ենք հետոց, օրինակ, լեհացիներից, որոնց պատմագէտները մի քանի օր առաջ կրակօվում երրորդ ժողով կազմեցին։ «С. Պե-
тер. Вѣд.» լրագրի մէջ ապկած մի յօդուածից մենք տեսնում ենք, թէ որպիսի մեծ առաջադիմութիւն է արել լեհական պատմագրութիւնը եւ որքան բերդմաւոր էր ժողովի գործունէութիւնը։ Մենք պատմագէտներ չունենք էլ, որպէս զի ժողովներ կազմենք։ Բայց գոնէ այսպիսի փոքրիկ ուսումնասիրութիւններով աշխատենք պարզել պատմական կնճիւները։ Հարկաւոր են Տէր-Մկրտչեանի պէս մարդիկ, որոնք ամբողջապէս նուիրվէին այդ հարցերին։ Բայց նրա պէս քանիսները կարող ենք գտնել մեր պոռոտախօս ինաւելիգենցիայի մէջ, որի ուղեղը ակցիա, գիտիդենդ, կուրտաժ եւ այլ այսպիսի բառերով է լցված...

«ՕՐԻՆԱԳԼԸՆԵՐԻ» ԶՈՀԵՐ

Ո՞վքեր են դրանք: Բոլորը միատեսակ շռւերներ, մի եւ նոյն գաղափարի ծառայող, մի եւ նոյն դրօշակի տակ պատսպարված հրէշներ, որոնց միակ մնունդը ուրիշից քամած արիւնն է, իսկ միակ մխիթարութիւնը—ուրիշի գժբաղութիւնը: Զի՞ որ մի քանի տասնեակ հազար հոգի ճիշդ այն գիւղացիներից, որոնք մեր յիշած «արևակիատների» համեղ պատառներն էին այստեղ,—այժմ Բագուի բնակիչ են և որ բան չը կայ—նոյն որաորդը, նոյն որսը: Հարկաւոր է միայն «դամարը» գտնել: Դա էլ ուժուած է:

ինչպէս գործարանական խոշոր կօլօնիա, թագուն տարվայ ընթացքում հարիւրներով փիզիֆապէս անընդունակ կամ կիսաընդունակ մի դասակարգ է գոյացնում: Եւ որովհետեւ արդիւնաբերութիւնը մեծ մասամբ ասխական հասկացողութիւնների տէր մարդկանց ձևոքին է, ուստի եւ այդ Փիզիֆապէս վեասվածներին լորձաարելը մեծ գերուարութիւնների է հանդիպում: Ահա եւ հոդ, որտեղ ինչ ուզում ես զանիր, ահա ջուր—պղտորեցրու որքան կամեաւմ ես եւ ձկներ որսայ, որքան կարող ես... ևնկասակած, քանի որ վտանգի, փորձանքի հետապ ունեցող աշխատաւորի կեանքը չէ ա-

որքը դրսի կողմից զարդարված է ծովային պատերազմի զանազան գէնք ու դրահներով—ուզունէ թնդանօթներ, ոռումբեր, արորի (ծրոհա) գրոշակներ, խարիսխներ եւ այլն։ Դանդարանին մօտեցած՝ ամենից առաջ աչքի ընկնում շէնքի հէնց ճակատին խաչապսակի թիւ—«349»։ Դա այն սոսկալի 11 ամիսն , այն տաղնապալից օրերի թիւը, երբ Սեաատոպօլը պաշարված՝ մահու եւ կեանքի ոփու էր մղում։ Ահա ինչու այդ «349» թիւը ու այսօր այնքան նուրիսական, խորհրդաւոր ի նշան է տեղացիների աջում եւ այնքան հասանելի։ Անտառօսուի նիստում,

Թաղարանում տեսածովով կենացքում:
Թաղարանում տեսածներս մի առ մի նկատպերի—հնար չը կայ: Այնտեղ կարելի է տեսել միաւեղ հաւաքված այն ամենը, ինչ որ նացել է Խրիմի պատերազմից կամ որ եւ է ապ ունի այդ բազմազոն արիւնահեղութեան ետ: Պատերազմին վերաբերեալ հագուազիւտ բեր, յիշատակարաններ, գոկումէնտներ, հեռու—ծովականների կենդանագիր պատկերներ, խարձաններ, նրանց հանդերձները, զէնք ու բահը, անգամ մէկի գլխարկը, որը ծակված է երոսի կեանքին վերջ տուող թշնամու գըն-

խայլն արհաւերքներով... Թաղարանը ամեն օր առաւոտեան 10-ից մինչեւ 3 եւ մուտքը ձրի է:

Թաղաքի յիշատակալի կոթողներից չը բելի լուսթեամբ անցնել նաեւ կազկորնիլովի, Նախիմօվի՝ խրիմական պատմի այդ ամենահոչակաւոր հերոս-ծովարի փառաւոր ու մեծարժէք մահարձարոնք կանգնած ծովակնեայ հրապարակա, մի առանձին շուշի են տալիս քաղաքացին արհաւերքներով... Թաղարանը ամեն օր առաւոտեան 10-ից մինչեւ 3 եւ մուտքը ձրի է:

Թաղաքի յիշատակալի կոթողներից չը բելի լուսթեամբ անցնել նաեւ կազկորնիլովի, Նախիմօվի՝ խրիմական պատմի այդ ամենահոչակաւոր հերոս-ծովարի փառաւոր ու մեծարժէք մահարձարոնք կանգնած ծովակնեայ հրապարակա, մի առանձին շուշի են տալիս քաղաքացին արհաւերքներով... Թաղարանը ամեն օր առաւոտեան 10-ից մինչեւ 3 եւ մուտքը ձրի է:

Թաղաքի յիշատակալի կոթողներից չը բելի լուսթեամբ անցնել նաեւ կազկորնիլովի, Նախիմօվի՝ խրիմական պատմի այդ ամենահոչակաւոր հերոս-ծովարի փառաւոր ու մեծարժէք մահարձարոնք կանգնած ծովակնեայ հրապարակա, մի առանձին շուշի են տալիս քաղաքացին արհաւերքներով... Թաղարանը ամեն օր առաւոտեան 10-ից մինչեւ 3 եւ մուտքը ձրի է:

սարեւը խորհուրդին, որը կը զբաղվէր այդ տես-
փար է: սակ ինպիրներով եւ թողլ չէր տայ, որ յանուն
էջ շա-
ռով:
ատէրը արդաբագատութեամ անարդարութեամ զոհ
գնան մարդիկ միմիայն նրա համար, որ լոյսին
գեռ չեն մօտեցել... Այդպիսով թէ մոլորդած-

սերի մի մեծ խումբ կորուսափից կը փրկվէր եւ
թէ յաճախ փաստաբանը դատարան չէր դուրս
գայ ինչպէս հաւատարմատար այս կամ այն
մարդու՝ չիմանալով թէ ի՞նչ է ինքը պաշտ-
պանում արդարութիւն պահանջող մի իրա-
ւացի մարդու, թէ փչացած մի սրիկացի:

II. Յովհանջանեանց

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

Թէլաւ, մայիսի 22-ին

«Մշակի» մէջ կարդալով Բաթումի Մեսրոպ Քահանայ Մելեանի յօդուածը ծխատէրերի պահովութեան մասին, պարտք եմ համարում մի քանի խօսք ասելու այդ հետաքրքիր նորութեան առիթով:

Թէ որքան վսեմ եւ արդար գործ է քահանանեաների ապահովութիւնը—գրա մասին ոչ ոքչէ կարող վմանը: Միաստէրը զիտենալով իր որոշեալ ոռնկի քանակութիւնը, նրա համեմատ եւ կարող է ապքեր Բայց հարցն էլ դրանումն է, որ նա առաջնա առ, և սկսէ թէ եւ ուրաքանչական առաջնա առ:

ի պա-
գան-
է այդ
աշխա-
տոքը,
ու են.
մի ու-
մալու
որված
ոյնում
ատա-
զաւա-
նդիրք
իսկ

է, որ նա առանց այդ, չը գիտէ թէ իր տարե-
կան բիւթքէն ողբանով պիտի սահմանափակվի:
Նա սպասելով պատահական արդիւնքին, ապա-
գայ յուսով, ապառիկով քաշչում է իր կեանքը:
Ամեն մէկին խոսանալով որոշեալ ժամանակին
հատուցանել իր պարտքը նա յանձն է առնում
ամեն մի վիրաւորական ակնարկ: Եւ յանկարծ
մի տեղ գուրս ընկնելով մի որ եւ է օրինա-
կատարութիւն՝ նա չը գիտէ որ պարտասէրին
հատուցանել, իսկ զրա հնտեւանքը լինում է
փողոցում փէշից քաշչելը: Իր հաւատարմու-
թիւնը կորցնելով մէկի մօտ, անցնում է ուրի-
շին և այսպէս անվերջ: Սրանից ծագում է
այն մշտական զգուհութիւնը, որով փոփոխակի
մի ծուխը անցնում է միւսի ձևոքը: Եղել է
օրինակ, որ ծխատէր քահանան ննջեցեալին հա-
սել է գագաղից եւ կողոպտեր:

Սմէն մի կօպէկի համար քահանան պարտական է քծնել, չողաքորթել նոյն իսկ ամենսակեցեքիչ հարատահարողի առաջ, ճառ կարբար ամենապիդ դիմակի վրա, որն իր կեանքի մէջ չէ խնայել ոչ ոքին: Եւ այդ կրկնվում է ամեն օր: Իսկ քահանաների մուրացկանութեան մասին աւելորդ է խօսել: Որքան ստորոտթիւն, որքան աներեսութիւն—վերցնել ափսէ և աղքատի պէս լրջել ժողովրդի մէջ կօպէկներ համար աւելու: Դա բաւական չէ: Գիտենալոյ որ դրանով ոչ թէ միայն եկեղեցորին կապահովացնէին, այլ եգանձանակ ասած մուրացկանութէ ժողովրդին հրաւիրէինք վազուց է յայտնել իր պատրակը բաւականանար միայն մոդիւնքը: Այդպէս կը վերանսիկ որբոց և այրեաց եւ միւս համար կարելի էր եկեղեցում տուփիր մակագրութեամբ:

Նաւաքսէս բա բաւաղաս չէ, բրտսսալով որ
ըս ետեւց գալիս է մի 5 ափսէ—ամօթից
կարմրում, կծկվում ես և չես կարողանում
ժողովրդի երեսին նայել: Գլխաւոր պատ-
ճան այդ գանձանակն է, որ մեր եկեղեցիները
ամենահանդիսաւոր տօներին գատարկ են լի-
նում: Ժողովուրդը զժգոն է, բոլոքում է,
ինդրում է զոնէ սահմանափակել այդ թարախ-
ների թիւը, բայց եկեղեցու սպասաւորները
արհամարհանքով մերժում են նրանց ցանկու-
թիւնը, վախենալով իրանց վնասից: Երեք ա-
միս առաջ թէլաւում ծիսականների ժողով կա-
տառու ունանակիո մեռանեւու համար. ուստի

յացաւ գանձանակը վերադնելու համար, բայց
երկար ու բարակ խորհրդածութիւնից յետոյ՝
անհնարին գտան ոչնչացնել պապերից սահման-
փած սովորութիւնը։ Հետեւապէս այժմեւանները
իրանց հասկացողութեամբ հեռու չեն գնացել
իրանց պապերից, որոնց ժամանակ գուցէ մի
բարոյական նշանակութիւն ունէր դա։
Երեւակայեցէք. մի առողջ մարդ որքան բա-
րոյապէս պէտք է ընկած լինի, երբ նա անա-
մօթաբար յանձն է առնում մուրացկանութիւ-
նը։ Փողոցային մուրացկանը շրջում է դռնէ
գուռ բողոքից հարկ ֆողովելու, իսկ մենք այդ
բոլորին հաւաքում ենք միատեղ նոյն գործո-
գութիւնը կատարելու։ Դրութիւնը, նպատակը

լիսի, ից մի զուրբը առաջարկուեւ, իր թրթրաւ, ապասպես մի եւ նոյն է: Զանապարհիւնը միայն ճեւր մէջ է:—Առաջինը շրջում է տօպրակով, իսկ երկրորդը —թարախով: Այդ աղքատութիւնը ստիպում է թիկ, որը գլխաւորա գէս նուիրված է տեղական շահերին ու խնդիրներին:

Ուշադրութեան ալիժանի են նաեւ Սեւաստո-

Կաղ-
ոներ,
գրձա-
նեներ,
ըսկ-
ակու-
ոլորը
դրու-
գիռո-
աց է
ամը
կա-
նելի,
աղա-
քազ-
իներ,
թեր-
պատ-
հորդը
ան-
ամը
ան-
ամը

պօլի շրջակայ մի քանի վայրերը, ինկերման,
Խերսօնէս, Եղբայրական հանգստարան, ո.
Գէորգի մենաստան եւ այն, ուր ճանապար-
հորդը հնչտութեամբ կարող է այցելել թէ ծո-
վով եւ թէ ցամաքով: Այդ վայրերը հետաքրք-
րական են թէ իրանց գեղանկար տեղի դիրքով
ու տնասրաններով եւ թէ պատմական ու
հսագիտական անցեալով: Ժամանակիս սղու-
թեան պատճառով ինձ աջողվեց տեսնել միայն
«Եղբայրական հանգստարանը»: Դա ամենամեծ
անբարբառ զիան է Խրիմի առատազո՞ն պատե-
րազմի: Այդտեղ հանգչում են կուռև ընկած
127,587 զինուոր-մարտիրոսներ, որոնց յիշա-
տակին կանգնած է մի շատ սիրուն, ճարտա-
րաշէն եկեղեցի: Եկեղեցու ներսի մարմարեայ

պատերի զրա կարելի է կարգալ Սեւաստոպոլ-
սի շատ հերօսների անունները։ «Եղբայրական
հանգստարանն» ամբողջապէս թաղված է ծաղ-
ին։ Կաթֆիերի, կիպարիսների, մրտևնիների և
պաղատու ծառերի թաւ ու ստուերառատ կա-
նաչում, որը մեղմացնում է այդ տիբրայիշա-

